

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Apare Duminica

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

EPISCOPUL NOȘTRU NICOLAE IVAN

de I. MATEIU

Se împlinesc 6 ani dela săvârșirea din viață a neuitatului nostru Ierarh *Nicolae*. Pomenirea lui recunoscutoare în împrejurări războinice ca cele de astăzi, când Românilismul este angajat într-o nouă și vitejească sângereare pentru destinul său în lume, capătă o semnificație particulară pe care nimeni n-o poate simți mai adânc decât credincioșii ctitoriei sale frânte în două.

Format din tinerețe, în respectul sîntelor noastre tradiții bisericești, cari ele ne-au ocrotit, mai presus de orice alt factor, existența sbuciumată Episcopul *Nicolae Ivan* a înțeles din clipa venirii sale la Cluj, că opera pentru care era chemat trebuie să se realizeze pe linia marilor moșteniri seculare și în spiritul luminoaselor viziuni șaguniene.

Căci nu era vorba cătuși de puțin de a se da o satisfacție personală unui distins luptător al nației din vremuri grele, ci ca prin reînființarea episcopiei Vadului să întregăm prezentul în albia noastră de veche și sănătoasă viață religioasă.

Deci, într-o măsură mult mai largă decât altele din Transilvania, noua episcopie înseamnă o îndoită înviere: *religioasă și națională*.

Spiritul ager al episcopului *Nicolae Ivan* a descifrat ușor acest rost național-religios ce-i revenea vlădiciei din capitala Ardealului, dar în acelaș timp își dădea seama, cu aceeaș luciditate, și de dificultățile imense ce le implică realizarea unei asemenea chemări.

La vârsta lui de 65 de ani, alții mai sceptici și oboșiți de lupte ar fi renunțat probabil să primească o sarcină atât de uriașă, chiar dacă la capătul ei ar fi întrezărit laurii ispititori ai biruinței și omagiile entusiaste ale credincioșilor, *Nicolae Ivan* avea însă alt chiag sufletesc, format din îmbinarea acelor minunate ponderabile ale temperamentului ardelean, care se afirmă în viață prin credință și optimism, prin pasiunea muncii

și bucuria creației, puse cu prețul oricăror sacrificii în slujba marilor idealuri de înălțare a neamului său.

Produs fericit al gleei privilegiate din „marginime“

— isvorul nesecat al valorilor și energiilor românești în toate domeniile — Episcopul *Nicolae Ivan* adăogă unor iusuriri esențiale și câteva atribute specifice cari l-au ajutat totdeauna să vadă limpede problemele ce i se pun, să fie surprinzător de inventiv în privința mijloacelor, să treacă repede la acțiune și să nu o lăsească până la înfăptuirea obiectivelor ce și le-a formulat. Talentul lui de tactician iscusit și simțul neîntrecut al realităților, dorul deosebit de a cunoaște oamenii și meșteșugul în de-a-i apropia, erau tot atâtea resurse, copios utilizate, spre a-i asigura izbănzile ce le-a cules pe toată linia în opera de organizare a eparhiei Clujului. Și ea n'a fost de loc ușoară.

Toți cari am urmărit-o de aproape din cea dintâi clipă, în desfășurarea ei neîntreruptă, cu elanurile și decepțiile ce-o însoțeau, cu greutățile și satis-

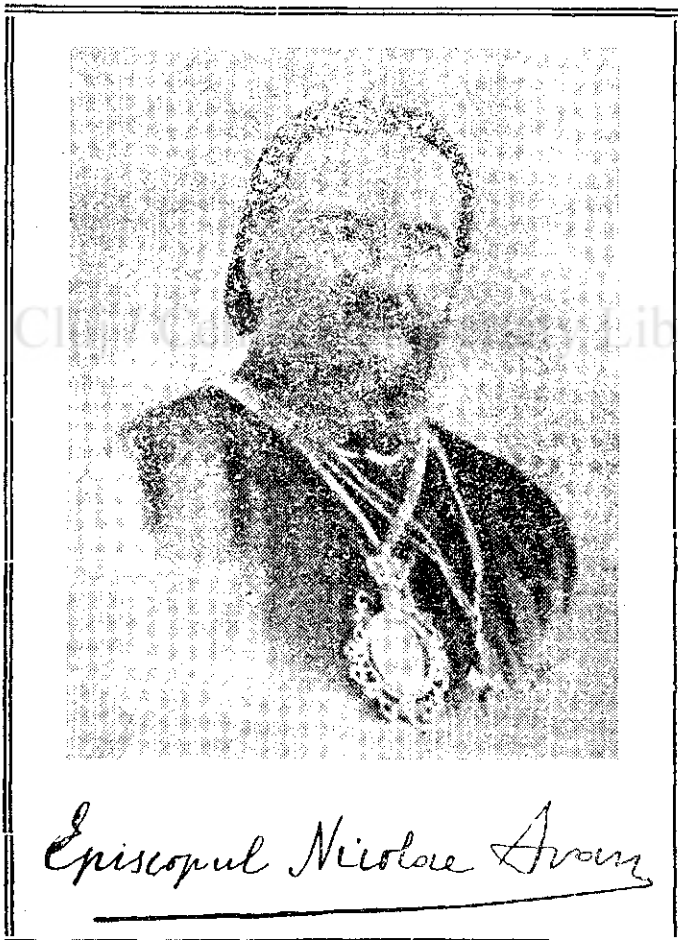
facțiile ce-o alterau, admiram zi cu zi figura Ierarhului bătrân care sfida vârsta printr-o voință de fier și o risipă de energii, proprie numa tineretelor robuste.

Acest exemplu de eroică încordare vlădicească trebuia să impresioneze și să contamineze, îndemnând la colaborare bucuroase toate forțele clericale și mirene din cuprinsul Eparhiei. Poate nicăiri ca aici, nu s'a văzut o mai caldă și mai strânsă solidaritate între Ierarh și păstoriți, o mai afectoasă intimitate sufletească între cărmuitor și cărmuiți, fapt de-o importanță covârșitoare pentru consolidarea și viitorul Episcopiei.

Aici e taina acelor reconstrucții admirabile a ctitoriei lui Ștefan cel mare, pe care ne-a dat-o Episcopul *Nicolae Ivan*. Ea devenise cu drept cuvânt o mândrie a Bisericii noastre, și un termen de comparație pentru năzuințele de realizări din celelalte eparhii.

Sinteza acestei vaste acțiuni arhieresti a fost exprimată în zidirea acelei splendide *Catedrale*, care prin arhitectura și măreția ei este menită să înfrunte vea-

(urmare în pag. II-a)

Evangelia

Matei c. 6, st. 14—21.

Multe și diferite sunt căile prin cari Biserica creștină, ca păstrătoarea învățaturii dumnezeiești, caută să readucă sufletul omenesc la „cunoașterea” lui Dumnezeu. Evanghelia de acum vorbește între altele și de post.

Postul este după concepția creștină, un mijloc de curățire sufletească și trupească; ba mai mult este o atitudine sufletească.

Adesea se concepe postul ca o simplă abținere dela anumite mâncări, beuturi sau fapte, pentru un timp limitat. În lumina acestei concepții, viața se scurge tot în vechiul cadru îngust al patimilor și nimic nu caută să producă o răsturnare a sentimentelor pătimase, deși trupul este aspru și mult chinuit.

Această stare nefirească se datorește lipsei de înțelegere a rostului postului. Numai ce face ca toate lucrurile și jertfele trupesti, să fie expresiune vie a unei atitudini sufletești față de Dumnezeu; poate să guste dulceața postului. Deși postul reclamă grele jertfe trupesti, totuși, dacă motivul tău de a posti nu este numai o simplă formalitate sau obligație; ci este o „floare a dragostei față de Dumnezeu”, o pornire proprie pentru manifestarea credinței în bunătatea Tatălui ceresc, acesta ne va aduce multă mângâiere și putere întru a purta greul vieții, până la gustarea fericirii vecinice.

Apostolul Pavel cu dreptul zice: „Că împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și beutură, ci dreptate și pace și bu-

curie întru Duhul sfânt” (Rom. 14, 17). Totul deci își are valoarea sa, socotit după isvorul acțiunii, care este inima.

Deci și postul își poate primi valoarea mântuitoare, numai când este urmarea unei atitudini sufletești cu totul legată de Dumnezeu. Să postim, să-ne înfrânăm dar tot atunci să-ne schimbăm și viața cea dinlăuntru întru înnoire spre bine, dreptate, dragoste și milă.

Este un adevăr dumnezeiesc, că faptele vieții arată măsura în care stăpânim bogăția spirituală, adică: „împărăția lui Dumnezeu”. Cine știe să însuflească toate gândurile, faptele și doririle lui cu iubirea curată alui Dumnezeu; acela își adună mori vecinice.

Și postul, săvârșit în lumina acestor învățături, este o comoară pe care și-o așonisește creștinul bun și din care și prin care se hrănește sufletește întru înnoirea vieții.

Mântuitorul Iisus Hristos, a postit 40 de zile, pentru pilda noastră. Cele 40 zile premergătoare învierii Lui să fie un prilej de desrobire sufletească și apropiere de Domnul; un timp de înmormântarea patimilor noastre, ca în urmă să răsară viața cea plăcută lui Dumnezeu și oamenilor.

Să frângem pornirile trupesti spre păcat, prin post — dar să frângem și amăgitoarele cugete ale inimii și atunci ambele jertfe vor fi bine primite.

Pr. T. Ciurus

In memoria pr. Amos Opreș

Fîndcă acum un an nu s'a scris despre pr. Amos Opreș decât atât că a murit și s'a îngropat deși merita mai mult, ca cel mai apropiat coleg și prieten mă simțese îndatorat a-i scrie în revistă faptele acum când lipsa lui se simțeste și mai mult.

Născut în 1891 în comuna Sura Mare, jud. Sibiu dintr'o distinsă familie de preot, după terminarea școlii normale „A. Șaguna” din Sibiu a pornit la apostolat în Munții Apuseni. După ce a petrecut câte un an ca învățător în Hondol și Săremțiu s'a stabilit în comuna Pătrângenii de lângă Zlatna, unde și-a dezvoltat activitatea sa bogată și

lăudabilă din 1915 și până la moartea sa, întâmplată la 11 Ianuarie 1941.

Suferind 2 ani cu inima deși robust cum era, moartea l-a răpit prea de timpuriu la abia 49 ani, după o căsnicie fericească de 25 ani și după o activitate de 28 ani în ogoșul școlii și al Bisericii.

Văzând în 1919, că parohia Pătrângenii nu se poate întreține deși a fost vacantă 10 ani, s'a hotărât să se precolească fiind căsătorit cu una dintre fiicelile fostului preot Ioan Moldovan.

Inzestral cu o frumoasă inteligență, plin de energie și cu mare putere de muncă a

(Urmare în pag. 4-a).

Episcopul nostru Nicolae Ivan

(urmare din pag. 1-a)

curile, ca cel mai strălucit monument în piatră înălțat după venire pe plaiurile Transilvaniei.

Inchinată praznicului sf. Adormiri, ochii noștri îndurerăți și-au îndreptat privirile spre singura cetate rămasă în ființă. Era episcopia Clujului, cu așezămintele ei durate trainic ca pentru vremuri grele, de voiața unui Ierarh înțelept și prevăzător. Prin grija unui urmaș destoinic și plin de simțământul jertfei eroice, ctitoria lui *Nicolae Ivan* străjuește cu iubire viața credincioșilor noștri

Dar cupola catedralei își proiectează luminile ei din înălțimea tăriiilor albastre, cu aceeași putere mistică și dincoace de miezuina vremelnică, încălzindu-ne în credința neclintită, că *untatea* noastră eparhială trăește vie în suflete.

Simțim prin toate fibrele noastre, că trăim în comunitate nemioșorată cu duhul Episcopului *Nicolae Ivan* care ne-a învățat cu bogăția creațiilor sale să credem că o Episcopie, înălțată cu voia lui Dumnezeu pentru slava lui.

Călăuziți de optimismul lui, luptăm cu aceeași puternică încredere în destinul nostru.

Atunci și sufletul sbuciumat al vlădicului *Nicolae Ivan* își va regăsi liniștea în cripta catedralei sale, inunțată de valul recunoștinței noastre înlăcrimate.

Revista „Gândirea” la 20 ani

Este un eveniment pe cât de îmbucurător, pe atât de bine meritat. Curentul creat de această revistă, se datorește doctrinei „emanând firese și spontan din spiritul unei elite de scriitori familiari cu tradiția neamului lor, ca însăși doctrina creației artistice românești”.

Aici este cheia ce destăinuie succesul. Născută din gândul curat de a sluji arta pur românească și mai ales sufletul nației. „Gândirea” și-a slujit acest crez cu atâta convingere, încât n'a putut fi nici o pedecă în cale care să-i reziste. Telul ei fiind spiritualitatea nației, a luptat și a biruit. Dovadă acest popas bine meritat, care o pune și acum pe primul plan al actualității.

Istoria dreaptă, care va cumpăni fiecare muncă după valoarea ei, va prețui și opera de reală spiritualizare a sufletului românesc, datorită curentului creat de revistă.

În această operă de purificare și de ridicare a sufletului nației la locul meritat, „Gândirea” a pus în planul de lucru și ortodoxia, ca factor component al sufletului românesc. Și meritul ei nu constă în faptul conlucrării

cu tradițiile sănătoase ale acestei ortodoxii ci mai mult în identificarea și certitudinea că cultura și arta românească își află expresia integrală numai alături cu ortodoxia.

Coloanele revistei mărturisesc acest adevăr și pentru această Biserică și preoții ei, îi sunt recunoscători. Cele ce au fost totdeauna sufletul revistei, gânditorul subtil D-l prof. Nichifor Crainic, poate să privească de pe culmea acestor 20 ani, cu toată convingerea, că zările viitorului s'au arătat și vor aduce biruința deplină.

O luptă pornită din cel mai curat ideal și purtată cu cea mai curată convingere pentru slujirea neamului; nu poate să ajungă decât biruitoare.

De aceea și revista „Gândirea”, dacă va fi să piară cândva, aceasta s'ar întâmpla când n'ar mai exista scris adevărat românesc”.

Dumnezeu să încununeze munca „Gândirii”, cu ani mulți de cultură românească și creștinească.

Pr. T. Ciurus

Instalarea noului Protopop al Abrudului

Ziua de 1 Februarie 1942, va rămânea încrestată adânc în filele istorice ale bisericii și ale vieții românești din Abrud, deoarece aceasta a fost Ziua aleasă pentru solemnitatea introducerii oficiale a noului protopop al Abrudului I. Fodorean.

Frumosul centru al munților apuseni, în care și azi ca în tot trecutul său, clocotește multă viață românească, a ținut să îmbrățișeze acest eveniment cu toată dragostea.

— Șefii autorităților locale, toți intelectualii și credincioșii protopopiatului reprezentați prin preoții lor și prin misionii distinși, întâmpină la intrarea bisericii pe noul protopop, ce vine însoțit de P. C. S. Protopopul Al. Baba, președintele Vicariatului.

Nenii veniți sunt binevenți prin cuvintele simțice, în numele preoției și a poporului credincios din Abrud, de către pr. Oct. Oniciu.

P. C. S. Protopopul președinte își exprimă deosebita bucurie ce-o resimțeste venind să împlinescă acest act solemn.

Sfânta liturghie este servită în sobor de preoții prezenți, având în mijlocul lor pe P. C. lor pr. Protopopi; cu desăvârșită competență și adâncă simțire este condus mersul dumnezeescilor servicii de către P. C. S. pr. Președinte, lăsând în sufletele credincioșilor, neuitate momente de înălțare sufletească. Rareori credincioșii din Abrud vor fi avut ocazia să se bucure de-o sfântă liturghie, servită cu arieta pătrundere și simțire ca și aceasta.

După Sfânta liturghie P. C. S. Președinte, dă citire actelor oficiale, de întărire și hirotesire a noului Protopop I. Fodorean, din partea P. S. Sale Ep. N. Colan al Clujului și a I. P. S. S. Mitropolitul Ardealului N. Bălan din Sibiu, după care invită pe noul Protopop să depună în auzul credincioșilor și în fața sfântului altar votul solemn pentru noua misiune la care a fost chemat.

Îngenunchiat în fața sfântului altar, cuprins de-o vădită emoție P. C. S. Protopopul I. Fodorean depune jurământul solemn că va sluji biserica cu toată virtutea sufletului său.

Într-o cuvântare de largi orizonturi, asupra creștinismului și-a vieții noastre naționale P. C. S. Președintele Vicariatului, compătrâș timpurile actuale cu primele veacuri creștine, când asupra evangheliei lui Hristos s'au abătut cele mai grele prigoniri — precum atunci împărăția romană cu păgânismul ei și cu mizașă putere pusă în luptă contra evangheliei lui Hristos n'a putut opri răspândirea creștinismului, nici antichristii de azi ori de unde vor apărea nu vor putea stinge flacăra neperitoare a creștinismului; iar neamul nostru,

care și-a luat puterea de viață din adevărurile neperitoare ale credinței în Christos Domnul, propovăduite de Biserica străbună, nu va putea fi copleșit de greutatea încercărilor prin cari trece, atât timp cât biserica noastră dreptmăritoare va sta vie în sufletul națiunii întregi.

Pentru biruința creștinismului în lupta cu puterea satanică a celor fără D-zeu — pentru izbăvirea neamului în luptă cu prigonitorii de veacuri P. C. Sa invită pe noul Protopop să-și îndrepte pașii și în te ț e a s c ă lupta misiunii la care este chemat cu multă încredere.

Ca un simbol al permanenței îndăuririi ce-o are preotul de a-și îndrepta credincioșii spre biserică P. C. Sa predă cheile bisericii noului Protopop, iar ca izvor întăritor și plin de puterea sfințitoare a lui Dumnezeu îi predă sfânta evanghelică, — în toate momentele cruciale ale misiunii de păstor sufletese și îndrumător a vieții creștinești din protopopiat, îi predă crucea suferințelor și a biruinții Mântuitorului Iisus Hristos. Pentru ca lucrarea noului Protopop în propovăduirea evangheliei să poată fi desăvârșită P. C. S. invită credincioșii parohiei centrale și preoții din protopopiat să-i dea toată ascultarea, tot sprijinul și să-l înconjure cu deplină dragoste și înțelegere.

Totodată exprimă recunoștință P. C. prot. stavrofor Petru Popoviciu, pentru munca depusă întru eaducerea protopopiatului.

După cuvântarea magistrăla a P. C. Sale Președintele Vicariatului, șefii autorităților aduc omagiul și dragostea lor față de acest însemnat eveniment. Din șirul lung al vorbitorilor s'au remarcat: Comandantul Armatei din Abrud, Protopopul Vicar greco-catolic Oțel, pr. Gh. Popescu care a vorbit în numele preoților, dl director al gimnaziului din Abrud Ion Micu, care a vorbit pentru Asociația Asira și Reuniunea Meseriașilor, dl inginer Maghiaru reprezentantul Frăției ortodoxe române, deasemenea se remarcă d-na Veturia David care a vorbit în numele Reuniunii femeilor din Abrud, apoi reprezentanții cultelor minoritare rom-cat., reformate și unitare.

— Pr. Protopop I. Fodorean luând cuvântul, mărturisește că n'a acest ceas de mare însemnatate al vieții sale, se simte cuprins de-o îndoiță smerenie, ce isvorește din dăruința fierbinte, de-a împlini cu desăvârșire misiunea ce i s'a dat.

Amintirea anilor de luptă grea în slujba bisericii și a neamului, pusă în tinerețea sa, îi dă credința neclintită că precum atunci și acum va lupta cu sârguință pentru împlinirea chemării de păstor sufletese și protopop al Abru-

dului. Mulțumind bunului Dumnezeu pentru că l-a învrednicit să ajungă la această treacă a crâhiei bisericești, cu adânc devotament își îndreaptă gândul către P. S. S. Episcopul Nicolae Colan al Clujului, care l-a designat pentru acest loc de cinste. Consideră ca o deosebită atențiune descinderea P. C. Sale Președintelui Vicariatului pentru introducerea oficială în scaunul protopopesec, la care l-a îndemnat în primul rând să păsească cu dragostea și încrederea unanimă a preoților din protopopiat.

Rugând pe credincioșii săi să se apropie cu încredere și dragoste ca de un părinte bun ce dorește să le fie, mulțumeste autorităților și tuturor, cari i-au adus în această zi un cuvânt de dragoste și îmbărbătare.

Iar ca un program al noii păstorii în cuvinte simple dar mult cuprinzătoare, P. C. Sa spune: „Precum în trecut așa și în viitor viața mea va fi totdeauna în slujba bisericii și a neamului.”

Ultimele cuvinte au fost acoperite cu exclamarea de aprobare unanimă și repetată a celor prezenți.

Impunătoarea solemnitate a fost încheiată prin rugăciunea: „Doamne al puterilor fi cu noi...” exprimată cu multă evlavie de P. C. Protopopul Președinte.

În localul frumos, al d-lui Anca episcopul bisericii din Abrud se așterne masa comună, la care pe lângă oaspeții veniți la solemnitate, iau parte un însemnat număr de intelectuali ai Abrudului.

Seria cuvântărilor este deschisă prin elocventul toast al P. C. Sale președintele Vicariatului, care vorbind pentru Regele țării iubit Mihai I, pentru Augusta Sa Mamă Regina Elena, pentru Conducătorul țării Mareșalul Antonescu și pentru viteaza noastră armată, precum și pentru P. S. S. Episcopul nostru N. Colan al Clujului și pentru I. P. S. S. Mitropolitul Ardealului N. Bălan. În sănătatea acestor ilustre figuri ale neamului și pentruca D-zeu să-i țină sub pavăza Sa ridică paharul...

P. C. S. Protopopul I. Fodorean evidențiază munca și energia ce o dezvoltă Președintele Vicariatului în conducerea bisericii noastre, iar comandantul armatei din Abrud în cuvinte frumoase arată rolul bisericii în viața neamului.

Șirul lung al vorbirilor este încheiat de P. C. Protopop I. Fodorean, care răspunde tuturor mulțumindu-le pentru frumoasele doriri de bine exprimate cu această ocaziune.

Fărăsind Abrudul în această frumoasă zi, cu toții am rămas convinși că la temelie vieții bisericești și românești din acest centru și protopopiat, s'a zidit o piatră puternică!

P. C. Clonia Ioan

La moartea preotului Francisc Boțian

Acum, după ce trupul său trudit s'a dat pământului iar sufletul său gustă viața vecinică, facem un scurt popas în văltoarea evenimentelor ce frământă omenirea și neamul nostru și căutăm să desprindem figura sufletească a celui dispărut.

Toți ceice l-au cunoscut știu, că odată cu moartea protopopului Francisc Boțian a dispărut un vrednic preot și un bun patriot. A fost o fericită îmbinare a acestor calități în persoana mult regretatului dispărut.

Poporul românesc a petrecut veacurile de grea restriște și a ajuns la biruință, prin jertfa atâtor preoți români, ce cu crucea într-o mână și sabia dragostei de neam în alta, au călit sufletele fiilor săi în focul suferințelor. Această calitate dublă de slujitori ai Altarului și apărători ai Neamului, s'a concretizat și generalizat în figura reprezentativă a *preotului român*.

Și cel dispărut a purtat cu vrednicie chemarea de *preot și român*. Stăpâniți de cel mai înalt sentiment pentru neamul său, n'a cruțat nici o jertfă întru a contribui la izbândă, de care a avut parte să o vadă.

Națiunea l-a cinstit și cunoscutii l-au prețuit pentru tot spiritul de jertfă, adus în cauza neamului. De aceea, între ceice cinșese arcopagul neamului, ca cititori și slujitori de Altare bisericești și naționale, se cuvine un loc bine meritat și memoriei preotului Boțian.

Biserica noastră, cinșind cu vrednicie lupta preoților ce au purtat steagul națiunii în vremurile dinainte de 1918, și-a dat expresie vie a recunoștinții prin cuvântul roșit de P. C. prot. Nic. Vasiliu, la căpătâiul celui dispărut.

Dumnezeu să-l odihnească cu aleșii Săi.

**Organizați
Reuniuni de femei**

In memoria pr. Amos Opriș

(Urmare din pag. 2-a).

împreună în mod fericit activitatea de învățător cu cea de preot. Glumeț cum era adeseori șpunea, că la dânsul în sat se află foarte bine preotul cu învățătorul. Într'adevăr o carieră a întregit pe cealaltă. El a fost luminătorul și educatorul poporului și tot el a fost părintele lui bun, înțelegător și milosiv. De aceea poporul l-a iubit atât de mult încât atunci când în urma dispoziției Ministerului de a părăsi una din cariere, nu putea înțelege așa ceva.

Făcând parte dintre cei mai buni preoți și învățători i s'au încredințat locuri de cinste în administrația bisericii și a școlii. Așa a fost în continuu membru în Adunarea protopopească și în Asociația învățătorilor din jud. Alba. Apoi în anii din urmă a fost numit subinspector de control al plasei Zlatna, iar din partea bisericii i s'a conferit numirea de paroh deși n'a avut pregătirea teologică.

În comună pe lângă partea educativă și pastorală s'a îngrijit de gospodăria bisericii și a școlii. A reparat și zugrăvit biserica, provăzându-o cu clopote și scaune noi. Apoi cu ornate și rezvizite. A zidit o școală nouă, modernă cu 2 sale mari, dar n'a avut fericirea să o vadă terminată decât o singură sală. Cealaltă se află și azi sub acoperiș cu roșu. La toate aceste lucrări partea lui din cheltuielă o lua dânsul.

Mai presus de toate însă pr. Amos Opriș a fost un bun și

mare român. Oțelit în lupta neamului sub vechiul regim și-a continuat activitatea pe acest teren și în România Mare, în mod desinteresat. Disprețuia pe toți cari sub vechiul regim au fost uneltele dușmanului, iar acum se băteau pe piept căs mari români.

A activat pe teren social și politic fiind membru în Consiliu județean, membru pe viață al Astei și fost candidat la senat.

Pentru toate meritele sale culturale și naționale a fost decorat cu „Coroana României” și cu „Meritul Cultural”.

Dacă, îl regretă, școala, biserica și societatea, pe care o distra cu ineputabilele lui glume, îl regretă mai mult familia de care s'a îngrijit într'un mod deosebit și cu adevarată dragoste părintească.

La 11 Ianuarie a. e. i s'a făcut parastasul de un an la care a luat parte întreg poporul drept dovadă de prețuire a muncii păr. Amos, desvoltată în Pătrângenii 28 de ani.

Parastasul a fost oficiat de părintele local Ioan Clonța și subsemnatul care am rămas adânc impresionat de felul cum poporul nostru știe să-și prețuiască conducătorii dispăruți.

Dar să-l lăsăm pe păr. Opriș să se odihnească, că așa a vrut Dumnezeu să-l cheme la sine spre a nu mai vedea și simți răutățile lumii.

Odihnească-se cu dreptii!

Păr. Gh. Popescu

INFORMAȚIUNI

Mulțumiri publice. Consiliul parohial din Alba-Iulia Măceri aduce și pe această cale cele mai sincere mulțumiri D-lui Ioan Popo, inspector și prefect al Școlilor din județul Alba, pentru binevoitorul donsjie în suma de 10.000 Lei, din care 5.000 lei pentru fondul Beunhunii femeilor iar 5.000 Lei pentru augmentarea fondului organizației marelui caritabil în parohie.

Dânsul Dumnezeu să-l răsplătească jertfa făcută.

Pomenirea eroilor. În sedința Sf. Sinod dela 23 Oct. 1941, s'a luat hotărârea:

Pomenirea obișnuită a morților se va face numai cu numele de botez, așa precum este tradiția Bisericii, iar la pome-

nirea celor morți pe câmpul de onoare se va adăoga: morți pentru credință și patrie.

Restrângere necesară. Pentru a se înlătura șomajul intelectual, care, în multe cazuri a împins tineretul nostru să apuce pe cărări greșite, în acest an școlar s'a limitat numărul studenților cari au fost primiți în diversele Facultăți ale Universităților noastre, în școlile politehnice și în Academii. O atare constrângere s'a făcut și la Facultățile noastre de Teologie din București și Cernăuți, cum și la Academii Teologice. Numărul studenților teologi primiți în anul I-ii e extrem de redus, 60 de inși pentru fiecare facultate de teologie. Mai puțin chiar decât preoți ar trebui anual. Față de plătura de

aspiranți de preoție, cari umblă cu anii pentru a găsi un loc — de multe ori și acela fără salariu, extrabugetar — era necesar să se pună o stavilă.

Reducându-se numărul studenților teologi, s'a putut face și o triere a lor. Cei cari s'au primit au fost selecționați, prin concurs.

Preotul între premilitari. Dispoziția în vigoare este ca, Preotul să fie între premilitari de două ori pe lună, pe câmpul de instrucție; iar premilitarii să fie aduși la Biserică de două ori pe lună.

Întâlnirea preotului cu pre-

militarii ar trebui să se facă, dacă se poate, numai în Biserică, unde premilitarii trebuie să fie prezenți în orice zi de sărbătoare și mai ales Dumineca, când nu trebuie să se facă nici-decum instrucție premilitară, mai cu seamă în timpul slujbei.

Premilitarii de astăzi sunt elevii de ieri. Lucrul nostru între premilitari e o prelungire a lucrului din școala primară, cu deosebirea că avem în față o vârstă mai ridicată. Iar mâine ei devin enoriașii noștri, familiile tinere, în care se vor cultiva învățăturile pe care noi li le-am dat.

PARTEA OFICIALĂ

No. 264/1942.

COMUNICAT

Aducem la cunoștință preoților noastre dispozițiile On. Minister al Cultelor No. 1108 pentru strictă conformare.

„Atât în trecut cât și în prezent, Ministerul este pus în situația de a executa multe proprii judecătorești, administrative, bancare și îndeosebi fiscale, înființate pe salarile personalului bisericesc, care nu înțelege să-și plătească în termen obligațiile sau datorităle ce are.

Acest fapt, pe lângă că îngreunează foarte mult lucrările noastre în special, cât și lucrările de administrație în general, — graud dela percepții, cu dresarea procesului verbal de primire, la Minister, cu păstrarea evidenței lună de lună, cenzurarea sumelor primitea recepțiilor, trimiterea și înregistrarea lor, mai delă marea unei serii de lucrări între percepții, ad-ții financiare și Minister de care acestea ar putea fi scutite.

Astfel, suntem obligați să păstrăm o serie de registre și să ținem o contabilitate specială, fiind expuși la răspunderi, în cazuri de eventuale omisii în executarea acestor rețineri.

Fotodată se nase o serie de contestații și o întreagă corespondență între Minister și cei popriți, corespondență de care am putea fi dispenzați.

Privind situația din alt punct de vedere, constatăm că personalul vizat crează nemulțumiri, abătându-se dela îndatoririle de buni cetățeni. Acest fel de a se purta, nu poate fi îngăduit, îndeosebi unor slujitori ai altarului, care trebuie să fie pildă în fața enoriașilor lor, în ce privește îndatoririle către Tară.

O asemenea situație este cu atât mai neingăduită cu cât sunt cazuri când unele persoane, intenționat urmăresc ca fiscal să le înființeze o proprie pe salariu, pentru ca prin aceasta să împiedece executarea altor proprii de natură judecătorească, bancară, etc. cu care vin în concurență.

Ministerul este totuși obligat conform legii, să execute aceste proprii.

Se pune deci în vedere întregului personal bisericesc să-și achite direct pe cale normală impozitele ca orice cetățean devotat bunului mers al treburilor publice. Alfel se vor aplica sancțiuni pentru nesatisfacerea îndatoririlor publice.

Alba-Iulia, 4 Febr. 1942.

Președinte:

Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciurus

3-3

No. 185/1941.

CONCURS

Pentru ocuparea postului de cântăreț din parohia ort. rom. Ponor, protopopiatul Câmpeni, actual neocupat de cântăreț cu studii, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat, conform studiilor.

2. Stolele obișnuite.

Cântărețul se va îngriji de locuință, întrucât Biserica n'are locuință pentru cântăreț.

Candidații își vor înainta cererile însoțite de diploma de cântăreț, Oficiului nostru parohial în termenul fixat, prezentându-se în parohie în vre-o Duminecă sau sărbătoare pentru a cânta în strană și a face cunoștință cu poporul.

Vor fi preferați absolvenții școlii de cântăreți, eventual având și o meserie.

Din sedința cons. parohial ținută la 23 Noembrie 1941.

Pr. Teodor Gligor

Nr. 854 /1941 prot.

Văzut:

Sorin I. Furdul
protopop.

Posta Redacției

Pr. O. B. din V. Am primit și al doilea articol. Primul, din lipsă de spațiu, a rămas pentru nr. viitor.

Pr. A. E. din L. Apare curând. Mulțumiri.

Pr. I. B. din B. Am primit și va apare.